Ч. 85 (11.338). Львів, четвер 19. квітня 1928. Поштова оплата зряплена грошима. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 20 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
" Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Українська краєва вистава у Львові.

З приводу ювилею наших центральних установ.

В 1929 році припадають у нас три роковини, а саме 60-ліття істнування „Просвіти", 30-ліття істнування „Сільського Господаря" і 25-ліття Ревізійного Союзу Українських Кооператив.

Централі ці вже нині думають, як відсвяткувати свої ювилеї, щоб торжество випало при наших обставинах якнайкраще. Одна з цих установ задумує запросити на свій ювилей увесь культурний український світ та представників чужих заграничних установ. З того приводу підносяться голоси, чи при наших нинішних обставинах вдасться це свято як слід.

Піддаю тут одну думку. Чи не можна булоб уладитися тим установам так, щоб деякі точки ювилею виконати спільними силами? Ходить мені про **українську виставу у Львові**, про що у нас вже від кількох літ час до часу згадується. Очевидно — до її улаштування могли би приступити й інші організації, які ювилею не справляють, а також наш продукуючий світ, щоби з неї скористати. Думаю: справді скористати, бож вистава повинна мати на оці саме інтерес експонентів та інтерес цілої суспільности.

Щоб це як слід зрозуміти, погляньмо на значіння вистав у інших народів. Колись, ще заки машина і капітал опанували і просякнули суспільні організми, відомі були по всіх усюдах, а також і в нас річні торги (ярмарки), що відбувалися у всіх поголовніших комунікаційних і відпустових центрах. Знані були у нас від давніх часів святоюрські ярмарки у Львові, чи київські на Поділлі при Дніпрі, не згадуючи вже про менші, як напр. тернопільські чи улашковецькі. Була це традиційна, звичаєва конечність, оперта на господарському інтересі. Таке було врештою в цілій Европі. Торги відбувалися без ніякої допомоги офіціяльних установ, ба — що більше, міста тягнули з цих свого роду вистав поважні прибутки, не вкладаючи в них нічого.

Як прийшов до голосу капітал з машиною, як почалися основні переміни в господарському і суспільному житті, як бачилася міждержавна кикуренція, стали на заході падати торги, а держави і міста взяли на себе уладжування вистав, первовзорів нинішних. Лиш у нас та на Сході ще довший час покутували по старому ярмарки і тільки деякі, напр. київські, перемінилися у вистави силою вимог господарського життя. Ярмарки були колись зовнішнім знаком нашої національно-господарської сили. Та як держави взяли на себе уладжування вистав, використовуючи капітал і машину для своїх національно-господарських інтересів, ми, недержавна нація зійшли з нашим добром на бік, нас почав репрезентувати перед світом хто інший, наше госп. життя чиділо щораз більше.

В міжчасі вистави прийшли до великого розвитку. Їх вітчиною Франція. Перша краєва вистава модерного французького промислу відбулася 1798 року при участи ледви 110 експонентів. Висліди для експонентів були дуже користні, так, що в чотири роки пізніше (в 1802 р.) відбулася друга з черги вистава в Парижі вже при участи 540 експонентів. У 1806 р. було їх вже 1.422 і так повторювалися вистави що 5 літ аж до 1849 року, в якому було вже 4.832 експонатів. По місточках множилися малі вистави, бо показалося, що це для продуцентів і купців найуспішніший спосіб дати про себе знати; промисл, торговля та інші господарські підприємства росли; населення й міста, отже й їх держава кріпли.

Французьку ідею підхопили поквапно практичні німці і в них вистави йшли одна за другою по всіх німецьких державах, а перед узяв перед усіми містами Ляйпціґ, якому нині ніяке місто в торговельних оборотах не дорівнює. Ці торги стали нині світовими.

Англійці пішли в уладжуванні вистав ще далі. Вони уладжували вже в 1851 р. в Льондоні першу світову виставу, як засіб для примирення господарських взаємин між розбурханими наслідком довгих революцій і воєн державами й народами. Вистава мала на меті доказати, що усі держави під господарським оглядом взаємно себе потребують, бо кожна щось інше другій може дати, а чогось іншого від неї потребує. Очевидно — ходило Англії про те, щоб показати себе поступом у техніці і в потребах для інших першою. Вистава удалася для Англії якнайкраще, вона виявилася найсильнішою господарською одиницею в світі.

Розуміється — її суперниця Франція не лишилася позаду і по довгих приготуваннях уладила в Парижі другу світову виставу в 1873 році, як доказ своєї господарської експанзії, не зважаючи на програму з німцями війну. У Відні відбулася світова вистава 1878 р. потім знов пішли вистави в інших центрах, між іншими в 1893 р. величава вистава в Шікаго. І з цього часу найвеличавішими є вистави в Америці, в країні небувалого господарського розвитку. А котра з усіх вистав належить до найбільше ефектовних у вислідах: чи вистава в Парижі 1900 р., чи в Ст. Люї 1904, чи аж повоєнні при вкладі міліярдових коштів держав і міст — годі сказати. Одно певне, що вистави підбадьорюють усі держави і нації до напружування сил для ривалізації в усіх господарських ділянках, вони спонукали й непануючі нації до вистав, як ознака власного зорганізованого життя й поступу.

Між славянами стали вистави головно у чехів найсильнішим звеном у пропаганді, показчиком національно-господарських сил. Уладжували їх перед війною і поляки, а з хвилею здобуття незалежности польський уряд перебрав фінансування таких вистав на себе.

Нині Польща приготовляється до вседержавної вистави в Познані, щоб показати світові свою господарську справність. Приготування до неї зачалися ще 1926 р. Центральна влада апробувала мин. року проєкт і приходить виставцям в допомогу з міліоновими фондами. Заангажовано вже до її уладження найкращі сили з цілої Польщі. Очевидно — вистава має й політичний характер. Тому довершено пильну увагу і на Сх. Галичину, на ті її богацтва, що дотичать копальництва, промислу, ремесла, рільництва і торговлі.

Не лишилися й ми вже цілком без голосу під тим оглядом. Вже перед війною приступили ми до мірення наших господарсько-національних сил при помочі вистав. Треба признати, що наші вистави, уладжувані перед і по війні, хоча і скромні в своїх розмірах, побудовані були виключно лиш на власних силах і давали у своїх вислідах вповні корінні розрахунки. Перід вели Коломия і Стрий, а за ними пішов Станиславів. Наші вистави доказали, що можна нам вже здобутися і на краєву виставу у Львові. І то тимбільше, що приміщення для вистави у Львові може бути куди вигідніше, як в згаданих містах.

Ювилеї цих трьох наших установ, що репрезентують українське господарство і культуру, дають добру нагоду уладити виставу в 1929 р. Ще не спізнена пора, але крайний час до підготівки При справному зорганізуванні апарату вона моглаби вповні удатися. А тоді і гості, запрошені з чужини, виїзджалиб від нас з належним розумінням нас і нав'язалиб може з нами господарсько-торговельні звязки, про які може нині й думати годі. А що найважніше — така вистава вказалаб нам, в чому ми вже можемо обійтися без чужих виробів і фірм ,а що нам треба робити, щоб себе щораз більше унезалежнювати під господарським оглядом.

М. Творидло.

З життя Югославії.

(Від нашого кореспондента.)

Непевність уряду В. Вукічевича. — Акція Селянсько-Демократичної Коаліції й Б. Максимовіча. Неспокій з приводу активности Мусолінія. — Полагоджений інцидент з Альбанією. — Ізольованість.

Білгород, 11. квітня 1928.

Безоглядність і впертість В. Вукічевіча не лише не причиняються до припинення політичної боротьби в Югославії, але навпаки — розпалюя пристрасти у його противників. Так в останні часи енергійну непримириму акцію Селянсько-Демократичної Коаліції на чолі з її вождами С. Радічем та С. Прибічевічем, котрі ведуть дуже широку і гостру агітацію проти уряду Вукічевіча, повів бувший „залізний" міністр внутрішних справ Б. Максимовіч, котрого підтримує Головна Управа Радикальної Партії.

Б. Максимовіч виступив у щоденнику „Време" із сенаційною статею про загроження сербських інтересів у Воєводині з боку тамошніх мадярів, котрих, мовляв, фаворитує теперішній уряд. Навів численні докази і пробив велике вражіння на сербські національні кола. Перший наслідок цієї статті був такий, що сконфіскували газету з мотивуванням, що в тому числі була видрукована якась заява, чи промова Радіча з образливими висловами для короля. Між тим усім було відомо, що в дійсности причиною конфіскати була лиш стаття Б. Максимовіча.

Розуміється, що коли подивитися на ті „злочини", які робляться проти держави з боку мадярів у Воєводині не зі становища сербського націоналізму, а зі становища загально людських прав, то побачимо тільки деякі малі національні пільги для тамошнього мадярського населення. Але загальна нервова тутешня атмосфера в звязку з погіршанням міжнародного становища Югославії примушує політичні кола бути дуже чуйними до подібних явищ.

Зустріч і балачки, які відбулись недавно у Мілано між Мусолінієм, Румін Беєм і грецьким міністром закордонних справ, візита графа Бетлена в Італії — все це показує на гарячкову активність італійського диктатора, котра в усякому разі іде не на користь Югославії. Цю гарячковість Мусолінія місцева преса пояснює хитким становищем його в Італії і то головно у звязку з непідтвердженими вістками про конфлікт з королем Емануїлом та бажання останнього зректися престолу на користь сина.

Певна річ, що Мусоліні у своїй закордонній політиці завжди має на увазі свого сусіда по той бік Адрійського моря, але остання його акція має здається більше широкі плани на боці і має своє джерело не в Англії. Бо занадто вже кидається у вічі бажання згрупувати сили, котрим або загрожує з того чи іншого боку більшовизм, або котрі є непримиримо ворожо настроєні йому і котрі при можливому конфлікті можуть бути використані як певна військова сила.

Чи є більше правдивими здогади югославянської преси, чи висловлені нами думки, в усякому разі ні одне ні друге не поліпшує становища Югославії, котра чим далі, то почуває себе все більше і більше ізольованою. Місцеві дипльомати, здається, пропустили з уваги що старі групування держав, до котрих примусила була війна, згубили своє реальне значіння, що нові вимоги міжнародного життя і інтересів тепер диктують часто навіть цілком протилежні комбінації, що навіть Франція і та вже відреклася від марева „німецької небезпеки". У цім відношенні Югославія виявила за себе дуже короткозорою і не зуміла використовувати потрібних моментів у закулісних дипльоматичних махінаціях ширшого розміру.

Щодо останнього несподіваного непорозуміння, з якого ледви не витворився новий конфлікт, — замкнення частини альбанського кордону наслідком епідемічних недуг на території Югославії, те він нам видається не чим іншим, як червоним сукном у руках тореадора Мусолінія, котрим він хотів відвести увагу югославянського дипльоматичного бюра від інших важніших приготувань.

В. Анський.

В інтернаціональному таборі.

Боротьба в КП(б)У. — Опозиція в КПЗУ і наступ на неї. — Обезцінювання „розкольників". — Поголоски про обєднання.

В інтернаціональному таборі на просторі всієї України кипить завзята боротьба. Підкладом її незавидне становище в Рад. Союзі Комуністи-українці, які думали, що через вступлення до кальонової КП(б)У переведуть українізацію партії, жахливо завелися й розчарувалися. Чужонаціональні елементи (москалі і жиди), елементи провідні й панівні в КП(б)У, використали українців-комуністів для закріплення своїх впливів на Україні. Комуністи-українці з острахом побачили, що їх

обмануто та що політика КП(б)У є звернена проти інтересів України і українства. З пристрасної дискусії, яка тепер ведеться між комуністами-українцями й пануючою групою КП(б)У (кагановичівцями) довідуємося про речі, які давно ми твердили, а саме, що Україна не є рівноправним чинником в СРСР, що і державна самостійність в радянській федерації є наскрізь фіктивна, що Україна має тільки національно-культурну автономію та й то обмежену, що українізація поступає черепашиним кроком, а по суті є лише формальною. В політичному відношенні Рад. Україна всеціло підпорядкована Москві, в економічному відношенні є вона кольонією Московщини.

Прийшовши до цього пересвідчення комуністи-українці почали робити натиски увільнитися від комуністично-чужинецької супрематії. Чисто літературні міркування Хвильового на цю тему викликали крайній гнів кагановичівців. Хвильового стероризовано, Шумського знято зі становища наркомоса і вислано в Московщину, приноровлюючи царські прийоми з часів старої гетьманщини. За Шумським помандрував у Москву і Гринько. Одночасно приноровлено терор до української радянофільської інтелігенції. Словом почалася ліквідація „націоналістичних еретиків" на цілій лінії, ліквідація безоглядна, яка є спеціяльністю комуністичного режиму.

На Рад. Україні легко було перевести „ліквідаційні" замисли. Але становище шумскістів взяла в оборону ціла КПЗУ. Тоді на неї поведено наступ трьома шляхами: через Комінтерн, який осудив „єресь" КПЗУ і в консеквенції розвязав її центральний комітет, а „єретиків" виключив з партії, через КПП (Ком. Партію Польщі), яка підтримала московський партійний центр і через субсідіярні групи, як Сель-Роб-Лівиця (б. москвофілів) і ППС-Лівицю, яка знову підтримала б. народовольців, надаючи їм медалю „ідеово вижей стойонцих".

Одначе на західно-українському групі методи боротьби з „розкольниками", зовсім природно, не могли бути такі простолінійні, як на Рад. Україні. Руки ДПУ (колишньої Чека) тут за короткі, а протиставні групи (КПП, Сель-Роб-Лівиця і ППС-Лівиця) за мало впливові, щоби в корінні знищити „українську націоналістичну єресь". Розуміється, між обома таборами: комуністично-українським і в більшости комуністично-чужинецьким, боротьба не вгаває. Кагановичівці поставили всю ставку на Сель-Роб-Лівицю й її місцевих протекторів, як на того коня, що мусить виграти. Та на ділі КПЗУ і кооперуючий з нею Сель-Роб (правиця) не подається. У виборах до польських законодатних установ, „розкольники" поборювані з одного боку урядом, а з другого всіми силами комуністичної кальонщини, здобули 179.536 голосів, а „облагодітельствована" 19-ка лише 143.475 голосів, отже 36,061 більше, як Сель-Роб-Лівиця. Коли зважити, що голоси 8-ки були виключно українські, а голоси 19-ки ріжношерстні (москвофільські, жидівські і польські), то та ріжниця виступить ще яркіше. Очевидно, кальонщина намагається обезцінити побіду „розкольників". Харківський „Комуніст" (з 4. квітня) в передовиці „Неспокій ренегатів" намагається обезцінити шумскістів й їх виборчі вислідки. Мовляв, вони вихвалялися про свої величезні впливи, заявки, з

„раптом одержали лише 5 мандатів до сейму (по правді лише 4 мандати до сойму і 1 мандат до сенату). Ці пять мандатів ні в якому разі не відповідали тим зухвалим, крикливим обіцянкам, що вони кидали на всі боки і Васильків-Туринський заявляли, що, відколовшись од партії, од комунізму, почавши плювати КП(б)У, зводити наклепи на КПП та Комінтерн, вони вийдуть переможцями, а сталося не так. Партія за ними не пішла, виявилося, що вплив розкольників — бадьма, брехня. **Це було підкреслено успіхом Сельробу-лівиці, що одержав мало не таку саму кількість голосів та мандатів, як і прибічники групи Василькова-Туринського.**

Сесь воно як, сеь чим потішається комуністична кальонщина. Але то потіха слаба. Фактом є, що розкольництво існує, що воно має глибоку основу та що його наслідки можуть бути далекосяглі.

В останньому часі почато робити натиск, особливо на оба Сель-Роби, щоби довести до обєднання. В Сель-Робі (правиці) за обєднанням з б. народовольцями висловлюються посли Чучмай і його Санчо-Панза — Сенюк, проти: сен. Козловський і пос. Федорук. „Злеградована" КПЗУ (шумскісти) теж ставиться проти обєднання, вимагаючи корінної зміни політики на Рад. Україні. Говорять, що вступом до обєднання Сель-Робу має бути створення союзу-клюбу лівих в польському соймі, в якого склад увійшлиб: комуністи, сель-роби (праві й ліві), і Білоруська Громада. Таким чином створено би чистилище, крізь яке „розкольники" знову дісталисьби на лоно правовірного Комінтерну.

Недалекий час виявить, наскільки ці вістки здійсняться.

З Національного Музею у Львові.

Рухомі виставки, уряджувані від довшого часу в музею, виявляють постепенно незвичайне багатство зібраного матеріялу до історії українського мистецтва давньої доби. Музейні видання, присвячені поодиноким добам культурно-національного життя України, помагають широким колам суспільности, особливож дослідникам, що далеко поза межами України цікавляться її культурою, пізнати великі відділи її творчого життя-буття. Вагу цієї постійної діяльности музею зрозуміли ті кола українського громадянства, що постійно одержують музейні видання, або відвідують поодинокі виставки. Але одних і других є ще за мало, щоби Національний Музей міг розгорнути всі свої скарби культурно національного життя перед очами глядачів у належно поширеному і відповідно вивінованому приміщенню.

Відділи — археольогічний, людового мистецтва, історичний і побутовий по сьогодні спочивають у складах, без змоги вийти на світло денне. Недостача місця така велика, що одержаний перед кількома днями чумацький віз з кінця XVIII. в., один з найкращих зразків свідків колишнього звязку Покуття з Чорним Морем, не може найти іншого місця як серед ікон XVI. в. А проте йому належалосьби окреме місце серед останків людового побуту Покуття і Гуцульщини, бо це віз із Березова за Коломиєю і він дав би змогу провірити і побачити чудовий зразок його орнаментики з гончарством, різьбленням, килимарством, вишивкою і писанкою цієї частини Подністрів'я.

Систематична праця, ведена співробітниками музею у поодиноких відділах, виявляє чимраз то більше велику скількість того добра, якого знайомість широкими колами громадянства дало би йому змогу не тільки пізнати історію рідної землі, але й переконатися про закономірність її життя, отже зрозуміти і сучасну хвилину.

Щоби належно примістити по відділам зібране, щоби виставленим оживити сучасність і виявити справжнє обличчя Нації, Управа Національного Музею підготовляє вже від десяти літ потрібний матеріял проєктів розбудови музею. В дану хвилину розбудова музею до розмірів великого „Українського Національного Музею", в якому булиб гідно приміщені і виставлені всі дорогоцінні памятки українського культурно-національного життя, стала найбільшою журою не тільки прихильників, співробітників, Управи і Кураторії Національного Музею, але й тих кол суспільности, яким культура України є найближчим і найвищим приказом національним. Виявили це після одержання звіту Нац. Музею за 1927 р. вплатою причинків на потреби Націон. Музею слідуючі громадяни: о. Сеньшин з Вільки 5 зол., П. Костюк з Руди 4, д-р І. Бережницький 30, О. Козловський з Рогатина 3, „Достава" 100 зол., о. Пристай А. 5 дол., о. І. Винницький із Залісець 10, О. Спефанович із Львова 10 зол., о. д-р І. Бучко 5 зол., о. кан. А. Базюк 25 зол., д-р М. Панчишин 200 зол. — Спорадичними закупнами видань Національного Музею для потреб наукових установ України і взагалі Радянського Союзу була оказана з боку Представництва СССР в Польщі діяльна поміч у розвязанні тяжких умовин цензури і мита навіть на наукові видання Західної України. Правда, цим шляхом годі було осягнути вільний доступ на книжний ринок СССР, але останній побут представника ВОКС-а у Львові дав основи думати, що наукова продукція Західної України зможе на рівні з польською книжковою продукцією заспокоїти запотребування книжного ринку СССР в західно-українській науковій книжці на всі 100 проц. Цим шляхом можна буде придбати ріжнож дещо на розбудову Національного Музею, бо шляхом виміни видань звільниться на певну квоту бюджет закупна, отже придбати яких 1000 зол. на розбудову.

Додаючи все те до відома громадянства, Управа Національного Музею просить приняти щиру подяку всім діяльним Прихильникам музейної справи та запрошує якнайширші кола громадянства вступити в ряди діяльних Прихильників Нац. Музею, щоби в найближчому часові можна було приступити до будови наміченої великої виставової салі і магазину для поодиноких відділів музейних збірок. (Адреса: Львів, вул. Мохнацького 42).

І. Свєнціцкий.

Римські конвенціональности.

Живая настроєва діяльність мін. Залеського.

Мін. Залеський підчас своєї італійської подорожі, зовсім природно, не поминув Риму. Як звичайно в таких випадках водиться, фашистівська преса серед кадила і похвальних гимнів повитала польського міністра. Зі свого боку міністр Залеський в численних розмовах із представниками преси (як: „Пополо ді Рома", „Мессаджеро", „Маттіно" „Коррієре делля Сера" й ін.) віддав реверанс італійському диктаторові й його помічникам та вихвалив політику марш. Пілсудському.

Дня 14. ц. м. відбувся у Муссолінія обід у честь Залеському, на якому Муссоліні зазначив, що Італія перша виступила з домаганням відбудови Польщі.

У відповідь на тоаст фашистівського ватажка мін. Залеський багато говорив про латинську цивілізацію і культуру, якої приємницею є нібито Польща, про польський гимн, що повстав в Італії, а опісля подякував за ініціятиву італійського парляменту (похованого Муссолінієм) у справі відбудови Польщі.

„Не забудемо — говорив він — що підчас великої війни Італія була першою країною, що перевела в парляменті ухвалу, домагаючись привернення незалежности Польщі. **Не забудемо теж тієї ролі, яку відіграла Ваша Ексцеленція** (себто Муссоліні! — Ред.) **у звязку з признанням великодержавами наших східних границь".**

Мін. Залеський зреванжувався обідом у польському посольстві при Квіринталі, в якому взяв участь Муссоліні з міністрами Рокко, Вольпі, Феделе, фашистівськими послами й сенаторами. Разом в польському посольстві гостювало до 200 осіб

Комуністичний заговір в Японії.

Перед тижнем відкрито в Японії великий комуністичний заговір. Офіціяльний комунікат з 10. ц. м. говорить, що після повороту з Москви японських комуністів (членів Комінтерну) поширився там революційний рух. Революційна організація ділилася на три відділи: робітничу, селянську й загальної пропаганди. Метою заговору було повалити існуючий лад й устрій та замінити його совітським. Зібрання комуністів відбувалися у горах. В центрі робили вони засідання під покришкою зборів акціонарів електричного товариства. В переписці користувалися вони шифрами.

У звязку з відкриттям заговору арештовано в Токіо около 400 осіб студентів, робітників і професорів, в цілій Японії арештовано до 1000 осіб. Приготовляється великий політичний процес, якого нитки ведуть до Москви. Зовсім природно, що відкриття цього заговору спричинило напруження і загострення відносин між Японією й СРСР.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7918.

Жидівська кольонізація, антисемітизм і жидівські міліонери

(Чотири телеграми)

Львівська сіоністична „Хвиля" з 18. 4. дає в передовій статті свою інтерпретацію до чотирох ріжних телеграм про жидівську проблєму в СРСР. Ті телеграми наводимо дослівно за „Хвилею", але без її інтерпретації і без наших коментарів, бо вони непотрібні. Ось вони.

1) „З Мінська доносять: На полудні СРСР вибухли селянські заворушення проти поселених на ріллі жидів. У селі Анбари недалеко Симферополя, селяни під проводом Пахомова напали на жидівську кольонію. Кількох жидів убито, кольонію здемольовано цілковито. Військові відділи зліквідували заворушення".

2) „З Москви доносять: На Кавказі козаки під проводом Пащенова виганяють на степи жидів, що поселилися були на північному Кавказі. Між одними й другими дійшло до правильної битви, якій зробила кінець міліція".

3) „Комуністична „Правда" звертає в обємистій статті увагу на зріст антисемітизму в рядах комуністичної партії. Газета пригадує, що серед населення поширюють летучки з гаслами: „Бий жидів, спасай Росію".

4) „З Ню Йорку доносять: Жидівський міліярдер Розенвальд призначив пять міліонів долярів на кольонізацію жидів у Бір-Біджамі, у східній частині Сибіру над Амуром".

Отже з Криму, України та північного Кавказу виганяє жидівських кольоністів місцеве селянське населення, але вони не падуть на дусі від цього, бо ... їх міліярдери не щадять грошей, щоби їх поселити на ріллі тим разом аж ... на Сибірі. Чи там їх доля буде лекша?

З Европи до Америки

Перелет німецького літака „Бремен" через Атлянтійський Океан.

Досі чули ми тільки про вдатні перелети летунів з Америки до Европи, а тепер маємо до занотування новий великий осяг на полі техніки: перелет німецького літака „Бремен" під проводом кап. Келя з Німеччини до Америки. Перелет відбувся серед таких обставин, що ним займається дуже живо вся преса.

По часописним вісткам німецькі летуни мали дійсно страшну їзду. Вони боролися весь час із супротивними вітрами, сильними сніговими заметілями або дощем. Серед небувалого вичерпання останками сил добилися вони до малесенького острівця Ґрінли Ісленд, віддаленого від Лябрадору (Канада) на кількох дві англ. милі, де й осіли. Летіли 40 і пів години і перелетіли без зупинки 3.400 миль.

Місце, на якому осів „Бремен", замешкує тільки один чоловік з жінкою, що обслуговують маяк. Поза тим нема там ніякої людської душі. Острівчик відрізаний зовсім від світа. Напроти нього на Лябрадорі є вже мала оселя рибалок. Ціла та околиця покрита снігом і ледом.

Щасливий перелет „Бремен" на американську територію викликав небувале одушевлення як у Німеччині, так і в Америці. В Ню Йорку, де по програмі мала „Бремен" осісти, чекали на її приїзд тисячні маси, щоб повитати очайдушних переможців. Тимчасом німецька залога була примушена перервати свою їзду і злетіла на Ґрінли Ісленд. Тому, що „Бремен" по всякій правдоподібності ... ушкоджена, нім. летуни не полетять уже на своїм літаку до Ню Йорку, тільки скористають з канадійського помочі ... ного літака, який уже прилетів, на ... танім вісткам, на Ґрінли Ісленд ... їх з собою забрати

Зединені Держави і справа мира.

Амбасадор Зединених Держав у Берліні Шурман вручив німецькому мінітрові закордонних справ Штреземанові американський проєкт многостороннього мирового пакту разом із відписами нот, якими обмінялись у тій справі французький і американський (вашингтонський) уряди. Попри те вручив тойже амбасадор Штреземанові окрему ноту до німецького уряду, з якої виходить, що Зединені Держави готові заключити з французьким, британським, німецьким, італійським і японським урядами многосторонний трактат, до якого міг би приступити кожний уряд і який накладав би на кожного контрагента, підписуючого трактат, зобовязання не користуватися у взаімних відносинах засобами війни. Наводячи послід Франції на цей проєкт нота каже, що американський уряд не думає, щоби порушені Францією арґументи спричинювали конечність якихнебудь змін в американському проєкті.

Американський уряд переконаний, що кожна держава світа може при належному углядненні власних інтересів а також інтересів цілої родини держав приступити до такого трактату. Заключення такого трактату між Францією, Великою Британією, Німеччиною, Італією, Японією та Злученими Державами, трактату, що містив би врочисте попехання та відречення від війни на корнсть мирового полагоджування міжнародніх спорів, буде мати величезне моральне значіння і доведе вкінці до того, що всі інші держави світа до такого трактату приступлять. Далі сказано в ноті, що виміна думок між Францією і Зедин. Державами дійшла до такої стадії, при якій велике значіння може мати спромогість дання англійському, німецькому та італійському урядам зрецидуватися, в якій мірі та чи взагалі істнуючі вже для тих держав трактатові зобовязання можуть творити для них перешкоду співучасти в такому мировому договорові.

Таку ноту разом з додатками дістав Штреземан від американського амбасадора ще 12. п. м. Поява її майже безпосередньо по конференції над справою загального розброєння у Женеві, в якій брали участь і Зединені Держави, є незвичайно знаменною. З тої самої причини аж надто яркою є і вся її політична тенденція. Вона яскраво протирадянська. В тому впевняє нас ще така обставина, що 16. квітня ц. р. видав політичний департамент Зединених Держав окремий комунікат, у якому стверджує, що не може бути й мови про якунебудь зміну політики Зединених Держав супроти СРСР, доки радянський уряд не закине своїх плянів про викликання світової революції. Покликуючись на прикрі досвіди інших урядів комунікат стверджує, що в теперішних обставинах всяка зміна політики супроти СРСР безцільна. Далі комунікат підчеркує, що американський вивіз до СРСР є вищий між вивіз товарів до Анлії та Німеччини. З того виходить, що навіть з господарських оглядів нема потреби визнавати СРСР де юре.

ППС. дальше в опозиції?

Постанови Головної Ради ППС.

В днях 15. і 16. п. м. радила Головна Рада ППС на засіданню, на якому прийнято резиґнацію І. Дашинського зі становища голови партії. На місце Дашинського вибрано Г. Діямапда головою партії.

Ствердивши побіду ППС при виборах, Гол. Рада зазначує, що внаслідок основної розбіжности між змаганнями ППС і потражевним режимом та його політикою не наступило нічого такого, щоби усунуло непесівську опозицію. **Принціпова опозиція й на далі лишається директивою Гол. Ради для ЦКВ і всіх партійних організацій.**

Гол. Рада заявляється проти реформи державного устрою Польщі в напрямі лишення чи ослаблення параментарної демократії та домагається дальшої розбудови суспільного законодавства, опісля переходу до усуспільнення доларів до того ділянок продукції, переведення справжньої земельної реформи, піднесення реальних робітничих і заробітних платень, реформи податкової системи шляхом оперття прибутків держави на безпосередніх податках, введення одностайного демократичного шкільного устрою, оперти відношення держави до „меншостей" на національній програмі ППС, переведення однопілого самоврядного закону для цілої держави і здобуття відповідного впливу на закордонну політику.

Всі ці скромні вимоги не мають боєвого характеру, а ствердження опозиційного становища не підходить навіть під „опозицію Його Королівського Величества" .

Останні вісти.

СТРАШНИЙ ЗЕМЛЕТРУС В БОЛГАРІЇ

Болгарію навістив такий сильний землетрус, якого в цій країні не памятають від найдавніших часів. Знищене місто Чірпан разом з околицею, в якій не лишилося ні одного цілого дому. Село Омурово зрівняне з землею, також інші місцевости в цьому районі. Жертви в людях, на щастя, невеликі, бо населення мало час після перших тремтінь земні втікти з хат. Всеж таки вже досі нараховують кількадесять трупів. Матеріяльні страти величезні. Нараховано разом 20 тремтінь землі.

ЛЕТ ДО ПІВНІЧНОГО БІГУНА.

Італійський генерал Нобіле вибирався здавна в дорогу до північного бігуна і 15. ц. м. виїхав несподівано з Міляно на своїм літаку „Італія" в напрямі Відня. У Відні був він пополудні, але там не спинявся, не зважаючи на мряку і бурю. Наслідком того, що буря зірвала з „Італії" антену і залога не могла відбирати радіотелеґрафічних інформацій, „Італія" злетіла в год. 8.45 рано біля місцевости Стольп (нім. Поморя) й осіла на тамошнім летнищу.

НОВИНКИ

— **Митрополит Андрій Шептицький** виїхав літаком зі Львова до Варшави дня 16. п. м. о год. 9.40 рано. Сподіваний поворот в понеділок 23. п. м.

— **Любка Колесса у Львові.** Нашу піяністку Любку Колессу заанґажувало Польське Музичне Товариство до співучасти у симфонічнім концерті, який відбудеться в пятницю 20. квітня в салі Муз. Т-ва, вул. Хорушини 7. Наша музикальна публика буде мати нагоду почути нашу піяністку в супроводі орхестри.

— **Сензації.** Із Пекіна приходить вісточка, що Ву-ПейФу, зневірений у боротьбу кинув воєнну карієру і вступив до манастиря у Тибеті. — Підчас латинських Великодних Свят ставили в Римі песу д Анунціо „Франческа ді Ріміні". Ватиканський орган „Оссерваторе Романо" виступив із гострою статтею проти вистави, пригадуючи, що ця песа „виклята" папою як неморальна. Папська канцелярія видала одночасно обіжник до католиків, щоби песу бойкотували. А Муссоліні мав майже одночасно дружню зустріч з виклятим поетом і продовжує монументальне державне видання його творів.

— **Є ще романтичні подружа.** Цими днями капітан пароплаву „Дайчлянд" Йоган Гевельт познайомився в Гамбурзі з американкою міс Мері Ворс. Знайомість тривала два дні; „Дайчлянд" мусів відїжджати в Ню Йорк. Американка в тайні від капітана зарезервувала собі каюту на кораблі і Гевельт нежданно побачив її на морі. Минуло два дні. Закохана пара рішила не гаяти часу. Закон дозволяє капітанові заступити пастора, коли корабель находиться в 3000 милях від берега. Доїхавши до такої далечіні Гевельт повідомив через радіо американського консуля в Гамбурзі та німецького в Ню Йорку при чотирох свідках на пароплаві, що він оженився. Романтичний шлюб став правосильним.

— **Скарби єзуїтів.** До Чіле приїхала спеціяльна експедиція 20 англійських археольогів та інжинірів, що мають шукати в Болівії скарби закопані єзуїтами 160 літ тому. Було це тоді, коли еспанці прогнали єзуїтів із Перу та Болівії, а єзуїти, не хотячи видати їм своїх скарбів зберегли в землі великі скрині золота, що варт кілька мільонів фунтів. Про ці скарби кажуть старі рукописи, не називаючи нічого про сховище.

— **Змарнований талант.** В Англії засудили цими днями на рік вязниці хто знає чи найбільше талановитого ошуканця сучасної доби, Гунтер Чарльс Роджерс, звичайний саліцник — один із найкращ. фальсифікаторів предметів старовини. Не маючи найменшої освіти він фабрикував ріжні історичні документи та предмети, які продавав ріжним приватним збирачам: напр. автографи Шекспіра, плащі Шекспіра, в яких великий актор виступав на сцені, мичку волосся Мільтона, лопату Уіліяма Пена, образи старих майстрів. Роджерс майже не читав книжок тільки ходив по музеях і там робив копії документів і предметів із геніяльною зручністю.

— **Богодухівські буди.** Читаємо в „Комсомольській Правді": „Тверська історія" з викиненням із бібліотеки 5000 партійних книжок повторилась у Харків. окрузі. Бібліотека миронівської сельбуди зарахувала до шкідливої літератури твори Тургенєва, Толстого, Гончарова і інших старших рос. письменників, так, що в бібліотеці лишилось тільки купка дешевих брошур. Не краще вийшла цензурна контроля в богодухівськім райпартклюбі. Спершу викинули звідти всіх класиків, а коли в справу вмішались органи влади, книжки звернули. Після цього члени клюбу ще раз переглянули свою бібліотеку і викинули з неї всі твори Франка, Верхарна, Успенського, Лєскова, Доде, Фльобера, Едгара По, Уайльда, а навіть „Ткачів" Гавптмана.

— **Воскресителі релігії.** У Парижі на вул. Дімон ч. 3 видко маленьку крамничку з бюровим знаряддям. У вистаці великий напис „Воскресительство". Власник крамнички так повідомляє, що оснував нову „релігію". У другій маленькій кімнатці висять малюнки „Великого Пана", якого боготворять члени нової віри. Їхній пророк Іліодор Фортен; теж і прізвище власника цієї крамнички. Він має вже трьох членів, які збираються раз у тиждень і гуторять про „розброєння людського духа". Їхніми богами є теж Будда та Юпітер і вони вірять, що така релігія хутко зросте на силі. І такі таланти марнуються в крамничці, замість стати членами Ліги Націй!

— **Для майбутньої війни.** Англ. мініство війни заплатило 3000 фунт. шт. винахідникові нової автоматичної рушниці, що дає від 30—40 стрілів на мінуту і збільшить у майбутній війні силу інфантерії.

— **Смерть щасливого діяча.** У Ню Йорку помер у 94-ім р. життя небуденний політик, фінансіст, юрист і промовець в одній особі: Шонсей Депю. Він увійшов до парляменту молодцем, завдяки свойому небуденному талантові красномовства, від 1877 до 1904 р. був реґентом стейту Ню Йорк і грав головну ролю в республик. партії. Від 1899 до 1911 р. був сенатором у Вашинґтоні. Він був адвокатом короля залізниць Корнелюса Вандербільдта, синдиком ріжних банкових і телефонних організацій. Депю був головним промовцем при відкритті „Памятника Свободи" у нюйорській пристані, на святі 100-ліття Жоржа Вашинґтона і світової вистави у Шікаго 1893 р. Його промови визначувались вправізаційною легкістю та гумором. Коли безпосередно перед смертю його питали, яка є тайна його довгого життя, він оказав: „Коли я скінчив 50 літ я перестав курити, коли 70 літ я перестав їсти напів сире мясо, а коли 80 літ перестав пити щодня шампана. Я не знаю, чого ще більше можна відректись?"

— **Шахи і політика.** Один із большевицьких провідників Криленко присвятив у „Вечірній Красній Газеті" прегострую статтю звернену проти світового шахового мистця Альохіна, за те, що він пристав до паризьких білогвардейців, бере участь у бенкетах на його честь і не має ніяких симпатій до радянської влади. Криленко называє Альохіна зрадником, тому, що він видурив від радянського уряду пашпорт, а тепер прийняв франц. підданство. Криленко нападає сильно на радянські видавництва та журнали, що друкують праці Альохіна і на шахістів, що з ним листуються і кінчить таким висновком: „Талант — талант, а політика — політика. Із такими ренеґатами як Альохін і Боголюбов ми не можемо піддержувати ніяких звязків. Альохин є нашим політичним ворогом і цього не треба забувати ніколи".

— **Про вистави театру Стадника в Городку** пишуть нам: Дня 11. і 12. квітня 1928 р. завитав до нас театр Стадника та зробив нам прикру несподіванку. В Страстний Тиждень, і то в часі Страстей, дав дві легкі оперетки і тим робом зранив релігійні почування тутешнього віруючого громадянства. Театр повинен рішучо рахуватися з релігійними настроями провінціонального громадянства, особливо в Страстний Тиждень, які чейже становлять часть його української національної окремішности й протиставленню до поляків і жидів. Коли вже в фінансових оглядів театр не може перервати своєї діяльности в тому часі, то міг би дати щось в роді „пасхальної драми", яка в давнину у нас, а й тепер у німців і інших народів тішиться великими успіхами і робить (як це досвідчив автор цих стрічок) потрясаюче вражіння. — **Гнат Михайлович.**

— **З чехословацького консуляту у Львові** повідомляють нас, що консуль п. Франц Стіліп виїхав 11. п. м. на відпустку до Ч. С. Р.

— **Арештування доктора прав.** У Львові викликало немалу сензацію арештування д-ра прав Болеслава Нича (Мохнацького 26) під замітом зведення богатьох дівчат і їх намови до проституції. Арештованому закидають крім того ще й інші злочини. До останніх жертв належала одна 20-літня ґуверпантка, яку він не тільки звів, але ще й немилосерно скатував.

— **Грабунковий напад в Угнові.** На дім Демка Журавецького напали пізним вечером бандити й убили його 61-літню жінку Теклю (самого Демка не було дома) й тяжко поранили його братову Марію Решетило. Після того бандити забрали футро вартости 300 зол. і дві бурки та пропали безслідно.

— **Світова всячина.** Перед північним двірцем у Парижі прийшло до зудареня двох поїздів, наслідком чого згинуло 16 осіб. Крім того є 20 тяжко і 30 легко ранених.

— **Тернопільські абітурієнти** з 1908 р. улаштовують цего року **Товариський Зїзд в Тернополі.** Товариші, що здавали матуру в гімназії в Тернополі, зглядно ходили в тім році до осьмої кляси (відділ а і б) будуть ласкаві подати свої адреси: **Болеслав Півоньскі, майор П. В. Львів, вул. Пелчинська 5**

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·89·00—8·89·50, канадійський долар 8·84·50—8·85·00, чеська корона 0·26·33—0·26·66, австрійський шілінґ 1·25·50—1·26·00, румунська лея 0·05·29—0·05·66, французький франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·75—1·72·25, фунт штерлінґів 43·60·00—43·90·00, радянський червінець 32·60—33·00.

Золото: 20 корон 36·65·00—36·85·00, 20 франків 34·55·00—34·85·00, 20 німецьких марок 42·80·00—43·10·00, 10 російських рублів 46·90·00—47·25·00.

Срібло: Австрійська корона 0·69·00—0·70·00, 5 австрійських корон 3·55·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·78·00—1·80·00, російський рубель 2·95·00—3·05·00, копійки за рубель 1·48·00—1·53·00.

На господарські теми.

Відкриття бюра аґрарних операцій при Т-ві „Сільський Господар" у Львові.

Згідно з опінією Секції аґрарних операцій при Товаристві „Сільський Господар", якої членами є всі інжинири-українці, які займаються сільсько-господарською інжинірією, приступило Товариство до створення бюра аґрарних операцій, доручаючи його провід авторизованому інжинирові-меліорантові та інжинирові землеміркові Гр. Герасимовичеві.

Бюро буде переводити всі праці, що входять в обсяг меліорації, комасації і парцеляції та помірів.

Меліорації буде переводити бюро в цей спосіб, що менші обєкти буде переводити власно, а більші буде підготовляти до технічного переведення, але в порозумінні зі Секцією і Проводом Товариства буде передавати до виконування іншим підприємцям. На меліорації буде Товариство старатися про відповідний кре-

сит, при чому однак рефлектанти мусять на рахунок цего кредиту покривати кошти перших виїздів для робіт, які необхідні для видобуття кредиту.

Товариство має можність перевести деякі комасації цілком даром, з чого повинно скористати українське населення беручи під увагу, що кошти комасації є звичайно дуже високі, в тому й важко її за гроші перевести. Товариство може висилати в кожнім окремім випадку інжинірів-землемірів та інжинірів-агрономів для оглянення обєкту, що має бути комасований, для відповідної агітації між селянами та для розсліду положення на місці. Крім цего в окремих випадках, де умовини для комасації догідні, переласть Товариство для поширення між селянами відповідну фахову та агітаційну літературу в справах комасації.

Бюро може переводити на замовлення також всі помірові роботи та виконувати праці, що входять в обсяг сільсько-господарського будівництва.

Наше селянство повинно скористати масово з послуг, які даром, або за дуже дешеву ціну може дати йому це бюро аграрних операцій, яке доложить всіх старань, щоби праці виконувані були взірцево і користно для селянства. Праці переводиться тільки для членів „Сільського Господаря", а це членство вимагає тільки мінімальної вкладки 1 зол. на рік.

Бюро дає також всі інформації з обсягу всіх сільсько-господарських інжинірських справ даром. Всі праці треба зголошувати в Товаристві „Сільський Господар", Львів, вул. Зіморовича ч. 20.

Дописи.

МОСТИЩИНА. (З діяльности пароха-москвофіла в Кальникові.) Щоби представити, як працюють між нашим народом наші священики-кацапи, наводжу примір якии з нашого священика о. Стефана Волянського. Священик цей приїхав до нас з Лемківщини і вже від самого початку пляново взявся до нищення в селі всього, що лише українське. Всюди, де лише міг, підставляв ногу місцевій інтелігенції в її культурно-освітній праці. Сіялю в оці є йому дві читальні „Просвіти", проти котрих розвинув сильну агітацію. Всеж таки заходи о. Волянського не увінчалися успіхом. Праця в обох читальнях іде постійно вперед. Прийшли вибори до сойму і сенату — нове поле попису нашого душпастиря. Тут ішла боротьба між листою ч. 1. і 18., із-за чого навіть ведуться карні розправи перед пов. судом в Мостиськах. О. Стефан Волянський, щоб ослабити український національний фронт, розвинув шалену агітацію за лістою ч. 20 (РНО), знаючи наперед, що всі голоси, які впадуть на цю лісту, є для нашого народу пропащі. В своїй агітації о. Волянський послугувався такими засобами, що листу ч. 18 назвав жидівською, а щоби звести громадян на манівці, проповідував, що на першім місці листи ч. 18 до сенату в 49 виб. окрузі стоїть жид д-р Корнило Троян. Однак і тут не повелося нашому „діятелеві". Листа ч. 18 побідила. Одначе своєю кирияною роботою о. Вол. зумів розбити національний фронт і тим причинився до втрати одного нашого мандату до сойму в 49 окрузі. Це тимбільше сумне, що цей мандат мав припасти таки нашому довголітньому організаторові Мостищини п. Стефанові Байдалі.

ЗОЛОЧІВ (Політична нарада в Соколівці.) Дня 23. березня ц. р. відбулася одна з перших повиборчих нарад в селі Соколівці, золочівського повіту, при участи посла Олександра Вислоцького. Предсідником наради вибрано п. Івана Козловського, секретарював Іван Видрівський. Після промови посла Вислоцького, в якій він звсував найближчі завдання парляментарної репрезентації й організаційні зміни повіту, повитав новообраного посла від читальні „Просвіти" і кооперативи „Віра" Ів. Козловський, а від громади і громадян в Соколівці Вас. Шах. Після того забрав голос Ів. Видрівський, який намітив плян отворення місцевого політичного комітету для організаційної праці в Соколівці і в околиці. Присутні вповні догодилися з тим організаційним пляном і вибрали політичний комітет у складі 10 осіб. Дальше намічено кілька найбільше пекучих справ, про які Український Клюб повинен в найкоротшому часі внести відповідні інтерпеляції, а саме справу шкільництва, зміни виборчого закону до громадських рад, справу вирубування і масового вивоження лісів та справу рент для інвалідів. Вдоволені і піднесені на дусі розійшлися громадяни по відспіванні народнього гимну домів. Булоб бажано, щоб такі наради відбулися в якнайкоротшім часі по всіх громадах, які хотять бачити працю своїх послів.

Нові книжки й видання.

КНИЖКИ.

Д-р ЛУКА ЛУЦІВ: О. Кобилянська і Ф. Ніцше. Львів 1928, ст. 30, вел. 8-ка.

Dr. Kazimierz Bartel: Wykresy charakteryzujące rozwój życia gospodarczego Polski w latach 1924—1927 włącznie. Варшава 1928. Накладом Президії Ради Міністрів.

Вольное Козачество — Вільне Козацтво. Двотижневик. Прага, 10. квітня 1928, ч. 9.

ЖУРНАЛИ:

Сокільські Вісти. Орган Українського Сокільства. Львів, квітень 1928, ч. 4.

Вісти з Лугу. Рік III. ч. IV. за квітень.

Кооперативна Республика, економічно-суспільний місячник. 5. квітня ч. 4. Зміст: Перлинн. К. Дух солідаризму. На тему співпраці споживачів і кооп. продуцентів. Кость Храневич: Аналіза і синтеза в кооперознавстві. Ю. Павликовський: Галичина після війни. М. Храпко; Сільське господарство на Рад. Україні по війні й тепер. І. Кошуба: 50-ліття круглівки. Б. Мартос: Союзне будівництво кооперації в Чехословаччині. Е. Храпливий і К. Коберський: Про налагнання агрономіч. роботи в краю. С. Миськів: Ще один спосіб ведення евіденції торгів. Вол. Зелик: Про організацію кооп. робітників. Господарська хроніка. З нашого економічного життя. Серед книг і журналів.

Проти хвиль! Місячник. Львів ч. 1. за квітень. Зміст: Від Редакції. М. Мик: Перехресні стежки польської демократії. — М. Стахів: Палатні опозиціонери. — К. Пушкар: Єдиний національний фронт. — М. М.: Вибори до польського сойму. — Політична хроніка. — В хаосі противоріч. — Замітки. — З голосів преси. — Між „власть імущими".

Жіноча Доля. Двотижневик для українського жіноцтва. Рік IV. ч. 8.

Сільський Господар. Двотижневик. Рік XIV. ч. 8.

Господарсько - Кооперативний Часопис. Тижневик. Рік VIII. ч. 15—16.

Кооперативне Молочарство. Додаток до „ГКЧ". Місячник, Рік III. ч. 4.

ОПОВІСТКИ.

Просимо Товаришів абсольвентів високих торговельних шкіл, у краю й за кордоном, подати нам свої точні адреси й теперішне заняття, в цілях евіденційних і звязкових. Спілка українських Торговельників „Велес" кооп. з обмеженою порукою у Львові. Домініканська 11/I (Достава) Leopol, Dominikańska 11/I (Dostawa). 1-1

Оповіщення
Товариства взаїмних обезпечень „Дністер" в справі вибору відпоручників на Загальні Збори.

Покликуючися на попереднє загальне оголошення в цій справі подається до прилюдного відома, що в цїли вибору відпоручників на Загальні Збори „Дністра", відбудуться виборчі збори членів того Товариства в поодиноких політичних повітах, згляцно виборчих округах як слідує:

35. **В Збаражі,** дня 23. квітня 1928 в понеділок о годині 12-ій в полудне в салі Українського Дому під проводом о. Олександра Голінатого, місцевого пароха в цїли вибору одного відпоручника з пол. повіту Збараж.

36. **В Косові,** дня 29. квітня 1928. в неділю о годині 5-ій пополудни, в салі Народного Дому в Косові Старім під проводом д-ра Петра Рондяка, адвоката в цїли вибору двох відпоручників з пол. повітів Косів і Печеніжин.

37. **В Заліщиках,** дня 24. квітня 1928. у вівторок о год. 12-ій в полудне в салі „Бесіди" в Народнім Домі, під проводом д-ра Маріяна Долинського, лікаря в цїли вибору одного відпоручника з пол. повіту Заліщики.

38. **В Копичинцях,** дня 25. квітня 1928. в середу, о год. 12-ій в полудне в салі Народнього Дому під проводом о. Петра Шанковського, місцевого пароха в цїли вибору двох відпоручників з пол. повіту Копичинці.

39. **В Радехові,** дня 29. квітня 1928. в неділю, о год. 1-ій по полудни в салі Народного Дому під проводом п. Клима Олійника, директора Кооперативи в цїли вибору двох відпоручників з пол. повіту Радехів.

40. **В Теребовли,** дня 24. квітня 1928. у вівторок о год. 12-ій в полудне в салі читальні „Просвіти" під проводом о. крил. Стефана Мохнацького м. пароха, в цїли вибору одного відпоручника з пол. повіту Теребовля.

41. **В Ярославі,** дня 20. квітня 1928. в пятницю о год. 12-ій в полудне в салі Товариства „Родина" під проводом п. Василя Дуба в цїли вибору одного відпоручника з пол. повіту Ярослав.

42. **В Сяноці** дня 25. квітня 1928. в середу о год. 1-ій в полуд. в салі Т-ва „Яд Харузім" під проводом радн. Болеслава Шуляковича в цїли вибору одного відпоручника з пол. повіту Сянік.

ДИРЕКЦІЯ
Товариства взаїмних обезпечень „Дністер".

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Збаражчина позір!

Скликані на день 9. квітня 1928. Звичайні Загальні Збори Т-ва „Український Дім" в Збаражі не могли відбутися для браку вимаганого статутом числа членів. Тому Виділ скликує поновно: Звичайні Загальні Збори Т-ва „Український Дім" в Збаражі на четвер дня 3. травня 1928. о год. 11. рано у власній салі з тим самим порядком нарад: 1) Відкриття Зборів. 2) Вибір провідника Зборів і покликання двох секретарів. 3) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів. 4) Звіт Виділу з ведення діл і орудування майном Т-ва. 5) Звіт Надзірної Комісії і її внесок о уділення Виділови абсолюторії. 6) а) Вибір голови Т-ва на місце уступаючого д-ра Івана Кульчицького, б) Вибір двох членів Виділу на місце уступаючих пп. Осипа Береги і Павла Генка, в) Вибір трьох заступників Виділових, г) Вибір трьох членів Надзірної Комісії і двох заступників. 7) Ухвалення вписового і членської вкладки на 1928 р. 8) Справа ведення дальшої будови дому. 9) Внесення і питання. Збори відбудуться і постанови їх будуть важні без згляду на число присутніх членів. — Збараж, дня 9. квітня 1928.

Виділ.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло" В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10